

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 543/2020-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Holič, vo veci namietaného porušenia čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 1, čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 4 T 194/2009-1979 z 9. júla 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4 Tos 64/2020-2028 zo 6. augusta 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Pol'ovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Holič, vo veci namietaného porušenia čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 2 ods. 1, čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 T 194/2009-1979 z 9. júla 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 64/2020-2028 zo 6. augusta 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 194/2009 zo 4. decembra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 22/2018 z 24. mája 2018 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) a z iných, za spáchanie ktorých mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere piatich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol nad sťažovateľom uložený ochranný dohľad vo výmere troch rokov.

2.1 Okresnému súdu bola 18. júna 2019 doručená žiadosť sťažovateľa o odklad výkonu trestu odňatia slobody podľa § 409 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ svoju žiadosť o odklad výkonu trestu odôvodnil tým, že trpí od roku 2011 závažným onkologickým ochorením, pričom na 9. jún 2019 má naplánovaný operačný zákrok vo Fakultnej nemocnici v Banskej Bystrici a jeho prognóza je podľa lekárskej správy výrazne nepriaznivá. Svoju

žiadosť podporil aj lekárskymi správami od ošetrojúcich lekárov. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 T 194/2009 z 29. októbra 2019 žiadosti sťažovateľa vyhovel a povolil mu odklad výkonu trestu odňatia slobody do 31. augusta 2020. V ďalšom sťažovateľ doručil 25. septembra 2019 okresnému súdu ďalší návrh, a to na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý zdôvodnil tým, že trpí život ohrozujúcou chorobou a podľa zdravotnej dokumentácie sa lieči takmer po celý čas po vznesení obvinenia v jeho trestnej veci. Svoj návrh opätovne podporil aj lekárskymi správami. Okresný súd uznesením č. k. 4 T 194/2009-1979 z 9. júla 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 64/2020-2028 zo 6. augusta 2020 návrhu sťažovateľa na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku nevyhovel.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že oba sudy, teda okresný súd, ako aj krajský súd, sa zhodli na tom, že trpí nevyliciteľnou a život ohrozujúcou chorobou. Sťažovateľ v prvom rade nesúhlasí s právnou interpretáciou § 413 ods. 2 Trestného poriadku ako „*fakultatívnej právnej normy*“, keďže „*súd môže upustiť od VTOS a teda nemusí aj keď odsúdený ochorel na nevyliciteľnú životu nebezpečnú chorobu, alebo duševnú chorobu.*“. Navyše je podľa sťažovateľa absolútne neprípustné, «*Ak o tom, či súd využije alternatívu, že neupúšťa od výkonu trestu odňatia slobody, využije stanovisko, či vyjadrenie orgánu štátnej správy, naviac, ktorý s veľkou pravdepodobnosťou nemôže „priznať“, že Ústavou garantované bezplatné zdravotníctvo v pomeroch výkonu trestu OS nevie objektívne zvládnuť ani ochorenia, ktoré život neohrozujú.*». V rámci svojej argumentácie sťažovateľ tvrdí, že v prípade výkonu trestu odňatia slobody v jeho prípade nebude naplnený ani účel trestu tak, ako to predpokladá § 34 ods. 1 Trestného zákona. V závere svojej argumentácie uzatvára, že «*Núteným nástupom nevyliciteľne chorého odsúdeného sa riziko zhoršenia stavu a možnosť fatálneho následku určite zvyšuje a to je neľudské, nehumánne a aj nedôstojné. Nechať si pri rozhodovaní „poradiť úradníkom“ je neľudským, neodborným a byrokratickým počínom, ktorý v súčasnosti už v rozhodovaní súdov nemá čo hľadať! Sudy totiž, už boli označené ako inštitúcie demokratického a právneho štátu. Musia, a to sa nestalo, podriaadiť svoje rozhodnutie záväznému právu Európskej únie...*», a to navyše za stavu, ak „*Charakter choroby a opatera*

chorého zasahuje do osobnej až intímnej sféry a vyžaduje len špeciálneho opatrovníka a prítomnosti inej osoby (ošetrovateľ, prípadne manželka) napríklad príslušníka ZVJS, spolu odsúdeného, je psychickým týraním. Neistota zabezpečenia eskorty do nemocnice na špecializované pracovisko, je tenziou a napätím, ktoré pri nedostatku príslušníkov ZVJS vo výkone strážnej služby, je stresom a súhrn negatívnych poznatkov a objektívneho nenaplnenia odbornej zdravotnej opatery na čas pokiaľ nie je dodaný do nemocnice je psychickým mučením a psychickým neľudským zaobchádzaním, ktoré môžu sledovať stav, kedy bol pozbavený života.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyhlásil tento nález:

„1. Priznať nálezom, že právo na ochranu života, právo na ochranu pred mučením, krutosťou a neľudskosťou a právo na spravodlivý proces PORUŠENÉ BOLO.

2. Zrušuje sa Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 4Tos/64/2020 - 2028 zo dňa 06.08.2020 a jemu predchádzajúce Uznesenie Okresného súdu v Nitre sp.zn. 4T/194/2009 - 1979 zo dňa 09.07.2020 a súdu I, stupňa sa prikazuje vo veci rozhodnúť alebo

ad eventum: po zrušení oboch Uzneseniach Ústavný súd SR sám rozhodne, že upúšťa od výkonu trestu OS uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Nitra 4T/194/2009 zo dňa 04.12.2017 v spojení s rozsudkom 4To/22/2018 zo dňa 24.05.2018, pretože nevyliciteľne chorý [REDAKOVANÉ] nesmie do VTOS nastúpiť, lebo tým by boli porušené práva ako v bode 1.

3. Ústavný súd SR priznáva zadostučinenie spočívajúce v neistote, neľudskosti a psychickom týraní v rozhodovaní o upustení od VTOS a zbytočných priesťahoch pred súdom I. stupňa vo výške 5.000,- Eur (päťtisíc Eur).

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi na účet spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. Jozef Holič s.r.o. advokátovi JUDr. Jozefovi Holičovi trovy právneho zastúpenia za prevzatie a za podanie sťažnosti vo výške 375,24 Eur

5. Platby podľa bodu 3. a 4. sú porušovatelia povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne do 60 dni odo dňa vyhlásenia Nálezu a jeho právoplatnosti na účet advokáta JUDr. Jozefa HOLIČA...“

II.

Právomoc ústavného súdu, referenčné právne normy, judikatúra ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 15 ods. 1 ústavy každý má právo na život.

10.1 Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

11. Podľa čl. 2 ods. 1 dohovoru právo každého na život je chránené zákonom. Nikoho nemožno úmyselne zbaviť života okrem výkonu súdom uloženého trestu nasledujúceho po uznaní viny za spáchanie trestného činu, pre ktorý zákon ukladá tento trest.

11.1 Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

13. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13.1 Zároveň každý má teda právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry

považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), alebo závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

13.2 Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

15. Podľa § 409 ods. 1 Trestného zákona ak odsúdený pred nástupom výkonu trestu odňatia slobody ochorie na takú vážnu chorobu, že dočasne nie je spôsobilý nastúpiť výkon trestu, pretože je v ústavnej zdravotnej starostlivosti, zašle súdu žiadosť o odklad výkonu trestu spolu s lekárskou správou o svojom zdravotnom stave nie staršou ako 30 dní; v žiadosti je povinný uviesť aj adresu zdravotníckeho zariadenia, ktoré mu poskytuje zdravotnú starostlivosť. Ak žiadosť neobsahuje uvedené náležitosti, predseda senátu vyzve odsúdeného, aby žiadosť doplnil v lehote 10 dní; inak sa o žiadosti nekoná, o čom predseda senátu vo výzve odsúdeného poučí.

15.1 Podľa § 409 ods. 2 Trestného poriadku na žiadosť predsedu senátu oznámi nemocnica pre obvinených a odsúdených, či zdravotnícke zariadenie Zboru väzenskej

a justičnej stráže môže poskytnúť odsúdenému, ktorý požiadal o odklad výkonu trestu podľa odseku 1, potrebnú zdravotnú starostlivosť, alebo na aký čas navrhuje odložiť výkon trestu. Predseda senátu na potrebný čas odloží výkon trestu odňatia slobody, ak v zdravotníckom zariadení Zboru väzenskej a justičnej stráže nemožno poskytnúť potrebnú zdravotnú starostlivosť.

15.2 Podľa § 409 ods. 4 Trestného poriadku proti rozhodnutiu podľa odsekov 2 a 3 je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

15.3 Podľa § 409 ods. 5 Trestného poriadku ak odsúdený zneužíva povolený odklad alebo ak je obava, že ujde alebo sa bude skrývať, predseda senátu odklad výkonu trestu uznesením odvolá.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením okresného súdu č. k. 4 T 194/2009-1979 z 9. júla 2020

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

17. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku

právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

18. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že uznesenie okresného súdu č. k. 4 T 194/2009-1979 z 9. júla 2020 bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o podanej sťažnosti bolo skončené uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 64/2020-2028 zo 6. augusta 2020. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom napadnutým rozhodnutím okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.B K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 64/2020-2028 zo 6. augusta 2020 okrem práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

20. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietol, že bolo porušené „právo na ochranu života“ a „právo na ochranu pred mučením, krutosťou a neľudskosťou“. V prvom rade ústavný súd poukazuje na § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorý stanovuje povinnosť podať ústavnú sťažnosť ústavnému súdu prostredníctvom právneho zástupcu, a § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde, podľa ktorého musí ústavná sťažnosť obsahovať aj c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí. V tejto súvislosti si právny zástupca sťažovateľa nedal ani minimálnu snahu dôsledne označiť a popísať obsah a rozsah základných práv, ktorých porušenie namieta. Vyabstrahovaním obsahu jeho námietok je možné usúdiť, že v okolnostiach svojej právnej veci mienil namietat' porušenie čl. 15 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 16 ods. 2 ústavy (pozri bod 10) a porušenie čl. 2 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 3 dohovoru (pozri bod 11).

20.1 Základné právo podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a tiež právo podľa čl. 3 dohovoru sú nesporne práva hmotného charakteru, pričom sťažovateľ nenamieta ich porušenie rozhodnutím napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a okresného súdu. Na druhej strane ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 111/08, IV. ÚS 331/08) uviedol, že základné právo podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 3 dohovoru majú vo svojom obsahu zahrnuté aj procesné komponenty.

20.2 Absolútnosť práva podľa čl. 3 dohovoru znamená, že je aplikovateľné na všetkých ľuďoch, na každom mieste, v každom čase a nie je ničím limitované, t. j. s výkonom tohto práva nie sú spojené žiadne výnimky, čo potvrdzuje aj dikcia čl. 15 ods. 2 dohovoru, podľa ktorého nemožno odstúpiť od článku 2 okrem úmrtí vyplývajúcich z dovolených vojnových činov a článkov 3, 4 (odsek 1) a 7 (IV. ÚS 331/08).

20.3 Možné porušenie absolútneho zákazu zlého zaobchádzania v zmysle čl. 3 dohovoru a čl. 16 ods. 2 ústavy vyvoláva procesnú povinnosť štátu zabezpečiť účinné úradné vyšetrenie tvrdeného zlého zaobchádzania, pričom pojem „účinné“ zahŕňa predovšetkým atribúty dôkladnosti, rýchlosti, nezávislosti a nestrannosti (III. ÚS 70/01, III. ÚS 86/05, III. ÚS 194/06).

21. Článok 3 dohovoru, rovnako ako čl. 2 dohovoru obsahujú jedno z najdôležitejších práv podľa dohovoru, ktoré vyjadruje jednu z najzákladnejších hodnôt demokratických spoločností [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci A a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 19. 2. 2009, sťažnosť č. 3455/05, § 126]. Zo samotného textu dohovoru vyplýva, že tieto práva, teda právo na život podľa čl. 2 dohovoru a zákaz mučenia podľa čl. 3 dohovoru, sú absolútne a nepodliehajú žiadnym obmedzeniam (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci Labita proti Taliansku zo 6. 4. 2000, sťažnosť č. 26772/95, § 119). Článok 3 dohovoru však neobsahuje definíciu pojmu neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, resp. trestanie. Obsah týchto pojmov je preto potrebné vykladať s ohľadom na príslušnú judikatúru ESLP.

22. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol:

„... nadriadený súd zistil, že skutkové zistenia a právne úvahy súdu prvého stupňa, ktoré boli podkladom pre vydanie napadnutého uznesenia... sú správne, teda opodstatnené a zákonu zodpovedajúce, na ktoré nadriadený súd takto poukazuje...

Zdôrazňuje fakultatívnosť rozhodovania súdu o vyhovení takémuto návrhu odsúdeného, pričom uvádza, že okrem naplnenia podmienky existencie nevyliciteľnej životu nebezpečnej choroby pristupuje pre posúdenie predmetnej otázky súdom ešte skutočnosť, že táto choroba musí podstatne sťažovať schopnosť odsúdeného podrobiť sa podmienkam výkonu trestu. V súvislosti s ďalšou zo sťažnostných námietok odsúdeného preto uvádza, že postup súdu prvého stupňa, ktorým sa dopytoval príslušného odboru Generálneho riaditeľstva ZVJS o vyjadrenie, či sú v podmienkach výkonu trestu schopní zabezpečiť odsúdenému primerané podmienky a zdravotnú starostlivosť v súčasnosti i v prípade zhoršenia jeho zdravotného stavu, je plne legitímny a na mieste...

Nadriadený súd považuje za potrebné taktiež podotknúť, že odsúdený doposiaľ nevykonal ani časť z uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody (pričom právoplatne odsúdený bol ešte dňa 24.05.2018), bolo mu vyhovené v smere súdom povoleného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, zatiaľ do 31.08.2020, dokedy sa uskutoční aj plánovaná tracheotómia pre zlepšenie jeho dýchania, pričom súd prvej inštancie bude rozhodovať ešte o ďalšej žiadosti odsúdeného na odklad výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol doručený po rozhodovaní napadnutými uznesením.

Niet pochýb, že odsúdený trpí závažnou chorobou, charakterom nevyliciteľnou a životu nebezpečnou, no keďže v súčasnom štádiu jeho onkologického ochorenia nie je účinná liečba reálna (a paliatívna iba potenciálna) a u jeho ďalších cievnych a metabolických ochoreniach spočíva prakticky iba v podávaní medikamentov, je i podľa názoru nadriadeného súdu poskytovanie zdravotnej starostlivosti odsúdenému v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody reálne, taktiež ako bolo uvedené Generálnym riaditeľstvom ZVJS, pri zhoršení zdravotného stavu by bolo nepochybne možné odsúdenému poskytnúť náležitú zdravotnú starostlivosť v podmienkach Nemocnice pre obvinených a odsúdených, ktorá by zabezpečovala zachovanie jeho dôstojnosti tak, aby výkon trestu pre odsúdeného nebol neľudský či ponižujúci. V tejto súvislosti ešte dodáva, že v prípade zhoršenia zdravotného stavu odsúdeného v zmysle, že by mu poskytovanie adekvátnej zdravotnej starostlivosti vo výkone trestu odňatia slobody ďalej už naozaj nebolo realizovateľné. Trestný poriadok v zmysle § 413 pripúšťa možnosť upustenia aj od zvyšku trestu odňatia slobody.“

23. Pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako sťažnostného súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESLP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, § 59 – § 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (rozsudky ESLP vo veciach Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, § 33; Hirvisaari proti Fínsku z 27. 9. 2001, sťažnosť č. 49684/99, § 31 – § 33).

24. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol:

„V prvom rade je potrebné skonštatovať, že postup súdu podľa citovaného ustanovenia je fakultatívny, to znamená, že odsúdený nemá na takýto postup automaticky

právny nárok. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že zmyslom ustanovenia § 413 odsek 2 Trestného poriadku je, aby bez ohľadu na výmeru uloženého trestu a trestnú činnosť, pre ktorú bol trest uložený, bola rešpektovaná požiadavka, že výkon trestných sankcií nemá byť pre páchatel'a krutý a neprimeraný alebo ponižovať ľudskú dôstojnosť. Za nevyliciteľnú chorobu pre potreby ustanovenia § 413 odsek 2 Trestného poriadku je možné považovať takú, na ktorú doposiaľ nebola zistená účinná terapia. Životu nebezpečná choroba je také ochorenie, pri ktorom sa prognóza pacientovho stavu javí pesimistická i pri zaistení potrebnej a náležitej zdravotníckej starostlivosti. Platí pritom, že uvedené formy chorôb dlhodobo a zásadným spôsobom musia sťažovať schopnosť odsúdeného podrobiť sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, prípadne chápať jeho zmysel, pričom nemožno vôbec očakávať, že by sa v dohľadnej dobe mohla zdravotná prognóza odsúdeného vyvíjať pozitívnym smerom, ale práve naopak je preukázateľné, že sa bude vyvíjať opačne.

Právoplatné rozhodnutie súdu o upustení od výkonu trestu odňatia slobody má veľmi závažný dôsledok, a to, že trest odňatia slobody nemožno s konečnou platnosťou vôbec vykonať, napriek tomu, že rozhodnutie, ktorým bol taký trest uložený, je naďalej právoplatné a po formálnej stránke i vykonateľné. Práve preto súd pri rozhodovaní o upustení od výkonu trestu odňatia slobody postupoval dôsledne, zvažil závažnosť choroby, jej štádium, priebeh a možnosti Zboru väzenskej a justičnej stráže zabezpečiť náležitú zdravotnú starostlivosť v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody, v súlade s ustanovením Trestného poriadku.

V danom prípade bolo potrebné uviesť, že odsúdený podľa znaleckého posudku trpí nevyliciteľnou životu nebezpečnou chorobou, ale toho času vďaka podávanej liečbe stabilizovanou. Zo správy Generálneho riaditeľstva ZVJS, odboru zdravotnej starostlivosti po oboznámení sa so znaleckým posudkom, vyplýval jednoznačný záver, že odsúdený je napriek diagnostikovaným ochoreniam zdravotne spôsobilý vykonávať trest odňatia slobody v podmienkach zariadení ZVJS, liečba odsúdeného je zvládnuteľná v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody a v prípade potreby je možné odsúdenému poskytnúť adekvátnu zdravotnú starostlivosť. Za daných okolností neboli splnené podmienky pre rozhodnutie o upustení od výkonu trestu odňatia slobody. Odsúdený bude mať vytvorené

potrebné podmienky na to, aby bola rešpektovaná jeho dôstojnosť, a aby samotný výkon trestu nebol pre neho krutý či ponižujúci.“

25. Pokiaľ ide o právo na život, EŠLP pripomenul, že prvá veta čl. 2 ods. 1 dohovoru ukladá štátu nielen zdržať sa úmyselného a nezákonného pozbavenia života, ale tiež uskutočniť primerané kroky na účely ochrany života osôb podliehajúcich jeho právomoci (pozri rozsudok EŠLP vo veci L.C.B. proti Spojenému kráľovstvu z 9. 6. 1998, bod 36). Tento záväzok zahŕňa primárnu povinnosť štátu zabezpečiť právo na život tým, že zavedie účinné trestnoprávne ustanovenia odstrašujúce od páchania trestných činov proti jednotlivcovi a systém orgánov činných v trestnom konaní na účely prevencie, potlačania a trestania porušení týchto ustanovení. Zároveň môže tento záväzok za určitých okolností prerásť do pozitívnej povinnosti štátnych orgánov uskutočniť preventívne operatívne opatrenia na účely ochrany osoby, ktorej život je v ohrození z dôvodu trestnej činnosti inej osoby (pozri rozsudok Osman proti Spojenému kráľovstvu z 28. 10. 1998, bod 115). V prípadoch rozsudkov EŠLP vo veciach Kontrová proti Slovenskej republike z 31. mája 2007 a Opuz proti Tureckej republike z 9. júna 2009, berúc do úvahy tento pozitívny záväzok, EŠLP rozhodol, že v prípade, ak štátne orgány vedeli alebo mali vedieť o možnom riziku porušenia práv obetí a nevykonali potrebné opatrenia, došlo zo strany štátu k porušeniu čl. 2 dohovoru.

26. Podobné pozitívne záväzky, ako EŠLP vyvodil z práva na život, sformuloval aj pokiaľ ide o čl. 3 dohovoru vo vzťahu k zákazu zlého zaobchádzania. Aby zlé zaobchádzanie spadalo do pôsobnosti čl. 3, musí dosiahnuť určité minimum závažnosti. Stanovenie tohto minima je relatívne, závisí od všetkých okolností prípadu, ako sú povaha, kontext zaobchádzania alebo trestu, jeho trvanie, fyzické a psychické následky, v niektorých prípadoch tiež pohlavie, vek a zdravotný stav obete (rozsudky Raninen proti Fínsku zo 16. 12. 1997, bod 55, Kudla proti Poľsku z 26. 10. 2000, bod 91 a Peers proti Grécku z 19. 4. 2001, bod 67). Tvrdenia o zlom zaobchádzaní musia byť pred EŠLP podložené primeranými dôkazmi. Na účely preukázania skutkového stavu EŠLP používa kritérium dôkazu „nad všetku rozumnú pochybnosť“ („au-dela de tout doute raisonnable/beyond any reasonable doubt“). Taký dôkaz môže vyplývať aj zo súboru indícií

alebo nevyvrátených, dostatočne závažných, presných a rovnakým smerom ukazujúcich domniek (rozsudky ESLP vo veci Selmouni proti Francúzsku z 28. 7. 1999, bod 88 a Aydin proti Turecku z 25. 9. 1997, bod 73).

27. Za istých okolností však možno za neľudský, resp. ponižujúci považovať aj uložený trest (porovnaj rozsudok Veľkej komory vo veci T. proti Spojenému kráľovstvu zo 16. 12. 1999, sťažnosť č. 24724/94, bod 99). Európsky súd pre ľudské práva už konštatoval (pozri rozsudok ESLP vo veci Babar Ahmad a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 10. 4. 2012, sťažnosť č. 24027/07, č. 11949/08, č. 36742/08, č. 66911/09 a č. 67354/09, bod 237), že záležitosť primeraného trestania v zásade nespadá do rámca dohovoru. Aj keď každý trest možno v jeho podstate považovať za ponižujúci, čl. 3 dohovoru explicitne chráni „iba“ pred neľudským a ponižujúcim trestom, teda rozlišuje trest a neľudský/ponižujúci trest. Európsky súd pre ľudské práva už rozhodol, že doživotný trest odňatia slobody bez možnosti jeho preskúmania predstavuje porušenie čl. 3 dohovoru (pozri medzi inými rozsudok ESLP vo veci Vinter a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 9. 7. 2013, sťažnosť č. 66069/09, č. 130/10 a č. 3896/10), rovnako tak aj telesné trestanie žiakov (rozsudok ESLP vo veci Tyrer proti Spojenému kráľovstvu z 25. 4. 1978, sťažnosť č. 5856/72) a tiež aj vydanie sťažovateľa do krajiny, v ktorej mu hrozí z pohľadu dohovoru neakceptovateľný trest smrti (rozsudok ESLP vo veci Soering proti Spojenému kráľovstvu zo 7. 7. 1989, sťažnosť č. 14038/88). Pri treste odňatia slobody, ktorý nepredstavuje doživotný trest, však v zásade nemožno uvažovať o neľudskom či ponižujúcom treste s výnimkou, ak by bol uložený trest odňatia slobody „značne neprimeraný“ vo vzťahu k spáchanému trestnému činu v čase jeho uloženia [porovnaj aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Kanady vo veci R v. Smith (1987) 1 SCR 1045, bod 54].

28. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v kontexte dôvodov rozhodnutia okresného súdu) ústavný súd konštatuje, že krajský súd ako súd sťažnostný konal v medziach svojej právomoci, aplikujúc a interpretujúc príslušné ustanovenie, a to § 413 ods. 2 Trestného poriadku, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, logických úvah a vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho tak napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje ústavný súd za legitímne, právne

akceptovateľné a ústavne konformné. Krajský súd vo svojom rozhodnutí rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom prednesenú námietku nemožnosti nastúpenia výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu jeho postihnutia nevyliciteľnou chorobou, ktorá samotná mala predstavovať podľa sťažovateľa pozitívnu indikáciu na vyhovenie jeho návrhu na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku. V okolnostiach právnej veci sťažovateľa je podstatné, že krajský súd (vychádzajúc z postupu okresného súdu) preveril možnosť ústavného liečenia sťažovateľa v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne. Sťažovateľom nastolená polemika o tom, že „*si nechal poradiť úradníkom*“ (odborným útvarom Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže pre zdravotnú starostlivosť) nie je na mieste, keďže tento štandardný postup sprevádzaný aj odborným znaleckým dokazovaním bol determinovaný zdravotným stavom sťažovateľa a potrebou vyrovnať sa pri rozhodovaní súdu s otázkou výkonu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody. Samotný sťažovateľ nedáva odpoveď na otázku, prečo by nebolo možné zabezpečiť mu poskytnutie zdravotnej starostlivosti v Nemocnici obvinených a pre odsúdených v Trenčíne, a to za situácie, keď jeho nevyliciteľné ochorenie je toho času stabilizované a paliatívna liečba je iba potenciálna. Sťažovateľ teda neuvádza žiadnu relevantnú skutočnosť, v dôsledku ktorej mu predmetná choroba podstatne sťažila jeho schopnosť ako odsúdeného podrobiť sa podmienkam výkonu trestu, osobitne v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne (okrem psychologickéj bariéry, ktorá je však s nástupom výkonu trestu odňatia slobody spojená vždy). Svoju argumentáciu postavil len na samotnom fakte, že trpí nevyliciteľnou chorobou, avšak za súčasného opomenutia ďalších relevantných skutočností, ktorých opodstatnenosť preveril vo veci konajúci krajský súd (vychádzajúc z vykonaného dokazovania okresným súdom), a to spôsobom, ktorý neumožňuje ústavnému súdu autoritatívne prezentovať názor o arbitrárnosti jeho záverov. Takú povahu by mohli mať len závery, ktoré by nevychádzali z vykonaného dokazovania alebo by popierali podstatu a zmysel použitej právnej úpravy (rozumej § 413 ods. 2 Trestného poriadku), boli by v rozpore s pravidlami formálnej logiky alebo by nedávali jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej veci v kontexte označených základných práv. Len také závery by bolo možné kvalifikovať ako ústavne nesúladne.

28.1 Inými slovami, sťažovateľ v rámci svojej argumentácie nepreukázal, aby *a priori* samotný nástup do výkonu trestu a bez zmeny okolností aj ďalší jeho výkon s prihliadnutím na jeho momentálne stabilizovaný zdravotný stav predstavoval relevantný spôsob zlého zaobchádzania s ním v rovine aspoň minimálneho stupňa závažnosti, ktorý je predpokladaný judikatúrou EŠLP (bod 26). Rovnako argumentačne neunesol odôvodnenie možného porušenia jeho práva na život (výkonom trestu pri súčasnej stabilizácii jeho onkologického ochorenia, možnosťou jeho hospitalizácie v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne a liečbou ostatných ochorení ambulantnou formou). Nie bezvýznamná je aj skutočnosť, že sťažovateľ s ohľadom na jeho zdravotný stav už využil možnosť požiadať o odklad nástupu výkonu trestu, ktorý mu bol povolený do 31. augusta 2020, pričom v čase rozhodovania o jeho návrhu podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku podal ďalšiu žiadosť podľa § 409 Trestného poriadku, o ktorej sa bude ešte len rozhodovať.

28.2 Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom a v dostatočnom rozsahu posúdil sťažnosť sťažovateľa a zrozumiteľne a jasne odôvodnil svoje závery, postupujúc pritom v súlade s podkladovo relevantným § 413 ods. 2 Trestného poriadku. Na tomto mieste je potrebné pripomenúť jeho obsah, keď nevyliciteľná, životu nebezpečná choroba nie je obligatónym dôvodom na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody, táto otázka je naopak vecou významného rozhodovania súdu vo vykonávacom konaní, pri ktorom musí brať do úvahy, že pre odsúdeného pozitívne rozhodnutie by negovalo skoršie meritórne právoplatné rozhodnutie (odsudzujúcim rozsudkom) ako výsledok trestného stíhania. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd teda nezistil takú príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 15 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 16 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 2 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 3 dohovoru a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktorá by mala za následok porušenie týchto základných práv sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.C K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu

29. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

30. Ústavný súd v súlade s konštantnou judikatúrou ESĽP kvalifikoval sťažovateľovu námietku o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o návrhu sťažovateľa ako odsúdeného na upustenie od výkonu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody. Toto konanie, podobne ako napríklad konanie o podmieňnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (III. ÚS 548/2011, II. ÚS 441/2012, III. ÚS 244/2017) či konanie o zmene spôsobu výkonu trestu, alebo konanie o milosť a pod., sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ ani rozhodnutia o „občianskych právach a záväzkoch“. Pokiaľ ide o výkon rozhodnutí v trestných veciach, je čl. 6 dohovoru „vo svojej trestnej časti“ zásadne neaplikovateľný, pretože tu už nejde o rozhodovanie o „oprávnenosti trestného obvinenia“ (rozhodnutie o neprijateľnosti vo veci H. A. proti Rakúsku zo 7. 5. 1990, sťažnosť č. 16266/90). Rôzne konania týkajúce sa okolností výkonu uložených trestov (najmä trestu odňatia slobody) však môžu podliehať ochrane podľa čl. 6 dohovoru, avšak za predpokladu, že ide o rozhodovanie o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozsudok ESĽP vo veci Enea proti Taliansku zo 17. 9. 2009). Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver o tom, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania, ktorá v trestných veciach zásadne nepresahuje okamih právoplatného rozhodnutia o vine a treste.

30.1 Inými slovami, čl. 6 dohovoru sa preto zásadne nevzťahuje na vykonávacie konanie a na mnohé rozhodnutia v ňom urobené [napr. podmieňné prepustenie, nariadenie výkonu podmieňne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie

alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď. (REPÍK, B. *Ludské práva v súdnom konaní*. Bratislava : MANZ, 1999, s. 62 – 63.)].

30.2 Ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je teda nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z tohto vyplýva, že v danom prípade nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho absentuje vecná súvislosť medzi namietaným porušením práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Ak by však aj dotknuté ustanovenie mohlo byť referenčnou normou, záver o zjavnej neopodstatnenosti návrhu by bol rovnaký.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu